

Đ: Không. Khác biệt lớn nhất giữa người buông thả và không buông thả là họ đều có những thứ giống hệt nhau. Mỗi người đều có quyền sử dụng trí tuệ của riêng mình và suy nghĩ cho bản thân mình.

H: Người sẽ gửi một thông điệp ngắn gọn nào đến những người đang buông thả bản thân mình nếu người muốn chữa thói quen xấu này cho họ?

Đ: Ta sẽ nhắc họ tỉnh giấc và bắt đầu cho đi!

H: Cho đi cái gì cơ?

Đ: Một việc gì đó có ích cho càng nhiều người càng tốt.

H: Và những người không buông thả cũng cần cho đi, đúng không?

Đ: Đúng vậy, nếu anh ta muốn nhận lại. Anh ta phải cho đi trước khi được nhận lại!

H: Có người nghi ngờ về sự tồn tại của người.

Đ: Nếu ta là người thì ta sẽ không lo ngại về điều đó. Những người sẵn sàng để thay đổi thói quen buông thả sẽ nhận ra tính chân thật của cuộc phỏng vấn này bởi những lý lẽ lô-gíc của nó. Còn những người khác thì không thể đối mặt với những rắc rối để thay đổi thói quen của họ.

H: Tại sao người không cố ngăn cản ta xuất bản sự thú tội ta đang cố moi ra từ người?

Đ: Vì đó là cách chắc chắn nhất để bảo đảm người sẽ xuất bản nó. Ta có một kế hoạch hay hơn là ngăn việc xuất bản lời thú tội của ta. Ta sẽ thuyết phục người cứ xuất bản đi, sau đó ta sẽ ngồi xuống và xem người sẽ phải chịu đựng những gì khi một vài người buông thả trung thành nhất của ta sẽ hủy diệt người. Ta không cần phải phủ nhận câu chuyện của người. Các môn đệ của ta sẽ làm điều đó thay ta - cứ xem xem họ có làm điều đó hay không.

Biết rằng hơn 70 năm sau khi Napoleon Hill viết ra những điều này, cuốn sách mới được xuất bản, tôi vô cùng hứng thú và háo hức để khám phá xem ông sẽ còn tiết lộ điều gì nữa! Rất nhiều điều thú vị còn đang ở phía trước...